
Iskari – Poslední Namsara

Nakonec Asha přilákala draka příběhem. Byl to prastarý příběh, starší než hory za jejími zády, a Asha ho musela v hlubinách své paměti vytrhnout ze spánku.

Nedělala to ráda. Podobné příběhy byly zakázané, nebezpečné, dokonce vražedné. Ovšem tohoto draka pronásledovala kamenitou nížinou už dlouhých deset dní a jejím otrokům mezitím došly zásoby jídla. Měla na vybranou: rozjet se zpátky do města bez draka, nebo porušit otcův zákaz dávných bájí.

Asha se však dosud nikdy nevrátila z lovu bez kořisti a nehdala na tom nic měnit ani teď. Koneckonců, byla Iskari a musela dostát svému poslání.

A proto vyprávěla příběh.

V tajnosti.

Její lovci se domnívali, že si zatím brousí sekeru.

Drak se přiblížil. Vyklouzl z rudozlatého prachu neslyšně a zrádně, jak bylo pro draky typické. Třpytící se písek mu stekl po šupinách jako voda a odhalil jeho šedé zbarvení, díky němuž vypadal jako kámen.

Drak trojnásobně větší než kůň čněl nad Ashou a mrskal rozeklaným ocasem. Úzkýma očima nehnutě zíral na dívku, která ho sem přivolala. Zlákala ho vyprávěním dávné báje.

Asha hvízdnutím upozornila své lovecké otroky, ať si připraví štíty, a mávla na lučištníky. Drak strávil noc zahrabaný ve studeném pouštním písku a teď, za úsvitu, ještě neměl dostatečnou tělesnou teplotu, aby zvládl odletět.

Byl v pasti. A drak v pasti se brání opravdu zuřivě.

Asha levou rukou pevněji sevřela obloukový štít a pravou rukou sáhla pro vrhací sekeře u opasku. Okolo kolenou jí chrástila tvrdá ostrá tráva. Drak kolem Ashy kroužil a číhal, kdy ztratí ostražitost.

To byla drakova první chyba. Asha totiž zachovávala ostražitost vždy a všude.

Drakovou druhou chybou byl pokus sežehnout soupeřku plamenem.

Asha se ohně nebála od chvíle, kdy jí po ohnivém útoku nejvýše postaveného draka – Drakovládce – zůstala rudá jizva po celé pravé polovině těla. Teď jí však od hlavy až k patě krylo ohnivzdorné brnění ušité z kůží všech draků, jež vlastnoručně zabila.

Vydělaná kůže jí těsně přiléhala k tělu a spolu s oblíbenou přilbicí – tou s černými rohy, jež připomínala dračí hlavu – ji před ohněm bezpečně ochránily.

Držela štít před sebou, dokud proud ohně nepolevil.

Drak se na okamžik ocitl bez dechu. Asha odhodila štít stranou. Měla k dobru sto vteřin, než se drakovi doplní kyselina v plicích a umožní mu další ohnivý výdech. Do té doby ho Asha musela zabít.

Vytáhla sekeru. Na jejím prohnutém ostří se třpytily paprsky vycházejícího slunce. Ve zjizvených prstech cítila hladké dřevo rukojeti. Drak zasyčel.

Asha přimhouřila oči. Čas s tebou skoncovat.

Než se drak stačil vrhnout kupředu, rozmáchla se a mrštila sekerou přímo do drakova tlukoucího srdce. Břit se vnořil do masa a drak zařičel. Svíjel se a bojoval o život, zatímco mohutně krvácel do písku. Probodával Ashu nenávisným pohledem a přitom zběsile skřípal zuby.

Kdosi se postavil vedle Ashy. Ohlédla se po své sestřenici Safíře, jež opřela halapartnu násadou o kamenitou zem a nespouštěla oči ze zmítajícího se a ryčícího draka. Tmavé vlasy měla zastřižené v úrovni brady. Odhalovaly vystupující lícní kosti a podlitinu na čelisti.

„Nařídila jsem ti zůstat za štíty,“ zavrčela Asha. „Kde máš přilbici?“

„S tím krámem na hlavě vůbec nic nevidím. Nechala jsem ji u otroků.“ Safíra měla na těle ochranný oblek z dračí kůže, který jí narychlo vyrobila Asha, a ruce jí chránily Ashiny ohnivzdorné rukavice; na výrobu druhého páru rukavic nezbyl čas.

Zakrvácený drak se vlekl směrem k Ashe. Šupiny mu skřípaly na písku, dech sípal v hrdle. Asha sáhla po halapartně. Kolik vteřin uběhlo od předchozího výtrysku ohně? Zapomněla to počítat.

„Honem zpátky, Saf. Za štíty!“

Safira se ani nehнула, pouze fascinovaně zírala na draka, jemuž zvolna vyhasínalo srdce.

Buch-buch.

Buch... buch.

Zvíře znehybnělo.

Náhle však z posledních sil zvedlo hlavu a vyrazilo řev plný nenávisti vůči Iskari. S posledním úderem srdce mu z tlamy vyšlehl proud ohně.

Asha skočila před svou sestřenicí. „K zemi!“

Ruku nekrytou rukavicí měla stále vztaženou před sebe a oheň jí zalil prsty i dlaň, sežehl kůži. Hryzla se do rtu, aby tou šíravou bolestí nevykřikla.

Když se drak zhroutil a konečně zdechl, Asha zjistila, že Safira klečí v písku, živá a zdravá. Před ohněm ji ochránilo Ashino tělo.

Asha přerývavě vydechla.

Safira zděšeně pohlédla na její ruku. „Asho! Jsi hrozně popálená!“

Asha si stáhla přilbici a dlaň si přitiskla k tváři.

Zčernalá kůže naběhla puchýři. Ruka žhnula šíravou pulzující bolestí.

Ashu zachvátila panika. Naposled ji drak popálil před osmi lety.

Asha se ohlédla po svých loveckých otrocích, kteří teď spustili štíty. Žádný z nich neměl brnění, pouze železné zbraně – kovové hroty šípů a halapartny a oštěpy a kovové obojky na krku. Všichni upírali oči na draka a netušili, že Iskari je popálená.

Dobrá. Čím méně svědků, tím líp.

„Dračí oheň je jedovatý, Asho. Musíš si to ošetřit.“

Asha přikývla. Potíž byla v tom, že s sebou žádné přípravky na ošetření neměla.

Už osm let je nepotřebovala.

Aspoň naoko zamířila ke svému vaku. Za jejími zády Safira tichounce dodala: „Myslela jsem, že draci teď už oheň nechrlí.“

Asha ztuhla.

Nechrlí oheň bez příběhů, doplnila v duchu.

Safira se zvedla a setřepala si prach z brnění. Uhnula před Ashou očima. „Tak proč by s tím začínali zrovna teď?“

Asha náhle zalitovala, že sestřenici nenechala doma.

Ovšem kdyby to udělala, Safira by dopadla hůř než jenom s podlitinou na čelisti. Nesrovnatelně hůř.

Před dvěma dny, během příprav na tento lov, Asha objevila Safiru zahnanou do kouta ve svém vlastním pokoji. Mohla jen tušit, jak vojáci pronikli dovnitř bez klíče.

Při pohledu na Ashu zpanikařili a ihned se rozprchli. Jak by to však dopadlo příště? Asha odjede na několikadenní lov a její bratr Dax byl dosud na pahorkatině, kde dojednával mír s tamním velitelem Jareqem. Kdo by tedy dohlížel na jejich pokrevně spřízněnou sestřenici? Nakonec radši vzala dívku s sebou.

V Ashiných představách totiž existovala jen jediná věc horší než návrat bez úlovku, a sice zjištění, že Safira opět leží na ošetřovně.

Safira se Ashiným mlčením nedala odradit.

„Pamatuješ, jak ses dřív na lov vydala po ránu a do večera ses vrátila s kořistí? Proč je teď všechno jinak?“

Ze sžiravé bolesti seškvařené kůže se Ashy zmocnila závrať. S vypětím všech sil se snažila soustředit.

„Třeba to tehdy bylo až moc snadné,“ pokrčila rameny a hvízdla na lovecké otroky. Dala jim pokyn, ať se pustí do porcování draka. „Nebo jen dávám přednost výzvě.“

Ve skutečnosti se počet draků už roky snižoval a bylo stále náročnější vracet se k otci s odříznutou dračí hlavou. Právě proto začala podvádět se starými příběhy – vábila draky blíž. Dávné báje pro ně byly totéž co pro lidi kletoty a zlato. Žádný drak neodolal hlasitě vyprávěnému příběhu. Bohužel, draky ty hlasitě vyprávěné příběhy nejenom vábily, ale navíc jim dodávaly sílu. A tohle byl i původ jejich ohnivého dechu.

Byl to začarovaný kruh: kde nahlas zněly dávné báje, tam se objevili draci; kde se objevili draci, tam zavládla zkáza a zrada a oheň. Oheň především. To Asha věděla lépe než kdokoliv jiný. Důkaz měla přímo před očima. Safira to s povzdechem vzdala.

„Běž si ošetřit tu spáleninu,“ broukla, nechala halapartnu ležet v písku a zamířila k mohutnému tělu, na které se sesypali otroci. Dívka dračí

zdechlinu obešla a zkoumala ji. Díky matně šedým šupinám drak dokonale splýval s kamenitým terémem podhůří, jeho rohy a bodliny tvořila nádherná slonovina bez jediné puklinky.

Po Safiřině odchodu se Asha pokusila nenápadně si protáhnout prsty. Rukou jí však projela tak pronikavá bolest, že si rozkousala rty do krve a na okamžik okolní rudý písek, nažloutlou trávu a šedivé kamení viděla jen rozmazaně. Západní plochá poušť tady zvolna přecházela v temné, rozeklané pohoří na východní straně.

„Je to krasavec!“ houkla na ni Safira.

Asha se snažila zaostřit na sestřenici pohled, ale všechno zůstávalo rozmazané. Zkusila potrást hlavou, ale když to nepomohlo, shýbla se pro Safiřinu halapartnu a opřela se o ni.

„Tvůj otec bude nadšený!“

Dívčín hlas zněl zastřeně, jakoby zdálky.

Kdyby tak otec znal pravdu, pomyslela si Asha trpce.

Silou vůle překonala nával slabosti, pevněji se opřela o halapartnu a pohledem sledovala sestřenici. Safira proklíčovala mezi otroky a jejich lesklými noži a popadla násadu sekery zanořené do masa. Podrážkou se zapřela o drakův šupinatý bok. Asha slyšela, jak zbraň vyjela, a na písek se vyřinula hustá lepkavá krev.

Ale to už Asha neviděla. Nemohla. Celý svět zahalila bílá mlha.

„Asho... Jsi v pořádku?“

Asha se čelem opřela o plochý železný břit halapartny. Prsty nepopálené ruky křečovitě svírala násadu, ale zavrať ji drtila dál.

Bylo jí jasné, že se jenom tak nevzpamatuje.

V písku zachrastily spěšné kroky. „Asho, co se děje?“

Země se jí naklonila pod nohama. Asha se začala propadat. Bezmyšlenkovitě zatápala po své sestřenici, jež se jí podle zákona nesměla ani dotknout.

Safira vyjukaně lapla po dechu a uskočila, aby se dostala mimo Ashin dosah, ale ta se marně snažila udržet na nohou. Nakonec se svezla na kolena do kamenitého písku.

Třebaže Safira s obavou mžikla po loveckých otrocích – Asha samozřejmě věděla, že má strach z nich, ne z ní, zabořilo ji to. Jako ostatně pokaždé.

Ovšem otroci by všechno vyžvanili. To sestřenice Safira věděla líp než kdo jiný. Žvanění otroků prozradilo Safiřiny rodiče. A teď byly obě dívky obklopeny otroky, kteří moc dobře věděli, že Safira se Ashe nesmí ani podívat do očí, protože v žilách jí proudí krev otroků – skralů.

„Asho...“

Svět se náhle rozjasnil a přestal se točit. Asha zamžikala. Pod koleny měla písek. V dálce se táhl obzor, rudozlatá šmouha na tyrkysové obloze. Před Ashou ležela šedivá zdechlina zabitého draka a vedle Ashy seděla v podřepu Safira. Až moc blízko.

„Ne!“ vyhrkla Asha ostřeji, než měla původně v úmyslu. „Už je mi dobře.“

Se zatátými zuby přemohla bolest a vstala. Není možné, že by se jed začal šířit tak rychle. Určitě se potřebuje jenom napít.

„Vlastně bys tu vůbec neměla být!“ křikla na ni ustaraně Safira. „Už za sedm dní budeš skládat manželský slib. Měla by ses na to chystat, ne před tím utíkat.“

Asha se váhavě zastavila. Navzdory žhavé bolesti v ruce a žáru stoupajícího slunce ji zamrazilo po těle.

„Před ničím neutíkám!“ odsekla s pohledem upřeným na vzdálený zelený příkrov. *Průrva*. Ashin jediný únik.

Zavládlo ticho, narušené jen zvuky nožů, které si otroci brousili při stahování dračí kůže. Safira popošla blíž.

„Co jsem slyšela, dračí srdce jsou teď v módě,“ pronesla Safira s pousmáním. „Obzvlášť jako zasnubní dar.“

Asha při té představě nakrčila nos. Shýbla se ke svému loveckému vaku z pevné dračí kůže, sáhla dovnitř a vytáhla malý vak s vodou. Safira přihlížela.

„Rudý měsíc zmizí už za sedm dní, Asho. Už jsi přemýšlela o svém zasnubním daru?“

Asha se zvedla a svět se opět rozvířil. Silou vůle ten kolotoč zastavila.

Ale samozřejmě že o zasnubním daru přemýšlela. Kdykoliv vzhledla k úděsně rudému měsíci, jenž postupně ubýval, vzpomněla si na to: na dar a svatbu a mladého muže, jenž se co nevidět stane jejím manželem. To slovo v ní těžklo jako kámen. Závrat ji rázem přešla.

„No tak,“ pousmála se Safira s očima upřenýma na vrcholky stromů. „Jen si představ to odporné krvácející dračí srdce! Lepší dar pro muže bez srdce prostě nevymyslíš!“

Asha potřásla hlavou, ale Safirin úsměv působil nakažlivě.

„Proč vedeš tak nechutné řeči?“

V tom okamžiku Asha přes dívčino rameno zahlédla oblak rozvířeného rudozlatého prachu. Tím směrem se nacházelo město.

Ashu nejdřív napadlo, že se blíží prашná bouře, a užuž chtěla kvapně vydat patřičný rozkaz, ale tady přece nebyli na otevřené poušti, nýbrž uprostřed kamenité pahorkatiny. Asha se přimhouřenýma očima pozorně zadívala na oblak a spatřila dva koně, kteří se tryskem blížili k lovecké výpravě. Jeden byl bez jezdce. Na druhém seděl muž v plášti z hrubé vlny s vrstvou rudého prachu vznášejícího se od kopyt. Na krku se mu ve slunci třpytil zlatý obojek na znamení, že jde o jednoho z palácových otroků.

Než dorazil k Ashe, popálenou ruku stačila schovat za záda. Když se písek usadil, spatřila postaršího otroka, jenž přitahoval uzdu klisně. Prošedivělé vlasy měl mokré potem a mhouřil oči v ostrém pulzujícím slunci.

„Iskari,“ vyhrkl bez dechu s pohledem uctivě sklopeným ke koňské rozčuchané hřívě. „Otec si tě přeje vidět.“

Asha si za zády sevřela zápěstí zraněné ruky. „Skvělé načasování. Dnes večer mu dovezu dračí hlavu.“

Otrok zavrtěl hlavou, ale nevzhlédl. „Máte se do paláce vrátit bez odkladu.“

Asha se zamračila. Dračí král ji z lovecké výpravy ještě nikdy neodvolal. Ohlédla se po klisně bez jezdce. Byla to Oleander, její vlastní klisna. Kaštanově hnědá srst se leskla potem a bílou hvězdu na čele skrývala šmouha rudého prachu. Oleander vycítila blízkost své paní a neklidně pohodila hlavou.

„Můžu tu na všechno dohlédnout místo tebe!“ nabídla se Safira. Asha se k ní obrátila.

Safira si – zvláště v přítomnosti králova ostražitého otroka – netroufla vzhlédnout jí do tváře. „Sejdeme se doma.“ Sundala si vypůjčené kožené rukavice a podala je Ashe. „Byla bych radši, kdybys mi je nepůjčila. A už jed.“

Bez ohledu na mučivou bolest v sežehnuté dlani si Asha chvatně natáhla rukavice, aby si otcův otrok nevšiml doruda spálené kůže plné puchýřů. Uchopila Oleandřinu uzdu a vyhoupla se do sedla. Oleander zaržála, hrábla kopyty, a po lehkém stisku Ashiných pat se pustila do cvalu.

„A taky pro tebe schovám to srdce!“ křikla Safira za Ashou, jež se rozvířeným rudým prachem řítila zpět do města. „Co kdyby sis to ještě rozmyslela?“

Na Počátku

Božský Stařec se cítil osaměle. Stvořil si tedy dva společníky. Prvního vyrobil z oblohy a duše a pojmenoval ho Namsara. Namsara byl zlatý hoch. Když se smál, v očích mu zářily hvězdy. Když se roztančil, ustaly války. Když zpíval, zahojily se rány. Už jeho pouhá přítomnost jako jehla scelovala trhliny v podstatě světa.

Druhá byla společnice, kterou božský Stařec stvořil z krve a měsíční záře. Pojmenoval ji Iskari. Iskari byla nešťastné dítě. Kam Namsara přinášel smích a lásku, Iskari donesla zkázu a smrt. Kudy Iskari kráčela, lidé se třáslí strachy ve svých domovech. Když promluvila, lidé plakali. Když se vydala na lov, nikdy neminula cíl.

Soužená svou povahou Iskari předstoupila před Starce a prosila, ať ji změní. Nenáviděla svou podstatu, chtěla se podobat Namsarovi. Stařec odmítl a Iskari se zeptala: „Proč můj bratr tvoří věci, a já je pouze ničím?“

„Svět potřebuje rovnováhu,“ prozradil jí božský Stařec.

Rozhněvaná Iskari se vydala od nejvyššího boha rovnou na lov. Lovila dny. Lovila týdny. S narůstajícím hněvem se umocnila i její krvelačnost. Zabíjela nelítostně, bez soucitu a přitom v ní nepřetržitě sílila nenávisť. Nenáviděla bratra, který byl tak šťastný a milovaný. Nenáviděla božského Starce, jenž ji stvořil jako bratrův opak.

A když se na lov vydala příště, Iskari nastražila past přímo na božského Starce.

To byla obrovská chyba.

Božský Stařec zasáhl Iskari svým hněvem a jí pak zůstala jizva stejně dlouhá a široká jako Průrva v horském masivu. Za pokus ho zabít zbavil božský Stařec Iskari nesmrtnosti, serval ji z jejího těla jako hedvábné šaty. Proklet její jméno a vyslal ji osaměle bloudit pouští, v řezavých vichrech a skučících písečných bouřích, pod sžíravým sluncem, v mrazech pod ledovým příkrovem noci.

Nezabil ji však ani žár, ani mráz.

Nesnesitelná samota však ano.

Namsara hledal Iskari v poušti, ale noc a den se sedmkrát vystřídaly, než v písku objevil její tělo s kůží sežehlou sluncem, s vyklovanými očima.

Při pohledu na svou mrtvou sestru Namsara padl na kolena a rozplakal se.